

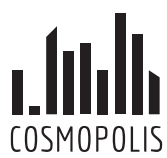
A. M. Woody

„Počkám klidně
celou věčnost...“

NEJUŽITEČNĚJŠÍ Hráč

přeložila Jana Patschová

COSMOPOLIS

A. M. Woody

NEJUŽITEČNĚJŠÍ

Hráč

Přeložila Jana Patschová

Copyright © 2025 by Amanda Woody,

Cover art © Jeff Östberg, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jana Patschová, 2026

ISBN 978-80-271-5413-5

Těm, kteří mají pocit, že uvízli v nekonečném koloběhu bolesti.

*Těm, kteří v noci nemohou usnout a přemýšlejí,
proč by je vůbec někdo mohl milovat.*

Těm, kteří mají pocit, že si nezaslouží čas ani péči jiných.

Těm, jejichž zdi jsou z oceli.

Nemusíte si laskavou a něžnou lásku zasloužit.

Jste jí hodni už jen proto, že existujete.

UPOZORNĚNÍ NA OBSAH

Vezměte prosím na vědomí, že níže uvedený seznam obsahuje spoilery týkající se děje a postav. Pokud upozornění na obsah nepotřebujete, pokračujte rovnou k první kapitole, abyste se nepřipravili o napětí.

- Diskuze o traumatu a duševním zdraví a jejich zobrazení.
- Zmínky o šikaně a queerfobii (odehrávají se mimo hlavní děj, prostřednictvím vtíravých vzpomínek).
- Diskuze o groomingu a zneužívání v minulosti jedné z postav a jejich zobrazení. Tyto události začínají v době, kdy bylo oběti třináct let a pachateli sedmnáct. Emoční zneužívání je zobrazeno přímo v příběhu prostřednictvím manipulativních rozhovorů. Fyzické a sexuální zneužívání jsou zmíněny jako události, které se staly, ale nejsou přímo zobrazeny.
- Scény věnované těmto událostem nezacházejí do podrobných popisů ani se nesnaží čtenáře přenést „do samotného okamžiku“ minulého zneužívání.
- Postava pachatele se v příběhu objevuje opakovaně, příběh obsahuje napjaté scény mezi ním a obětí.
- Pachatel v jedné scéně oběť fyzicky omezuje (uchopí ji za paže) a v jiné shodí další postavu na zem.

1. CAM

Masone Grayi, ta tvoje tvářička bude patřit mně.

Myslím to samozřejmě v dobrým. Měl jsem pár týdnů na to, abych se s novým nosičem vody fotbalovýho týmu Elwoodský střední trochu oťukal, a teď jsem se rozhodl, že mu dám možnost okusit, jaký je randit s takovým urostlým hochem jako já.

Mělo by to být nejsnazší „ano“ za poslední roky. Já nikoho nemám. On je taky volnej – teda nejspíš. Já jsem neuvěřitelně atraktivní, on má dokonale symetrickej obličej. Já jsem velkým fanouškem všech pohlaví a on nosí čepice a duhový rukavice, takže bych se doopravdy divil, kdyby nebyl aspoň trochu na kluky.

A hlavně jsem si všimnul, že po mně Mason Gray taky pokukuje. Kdykoliv se z hřiště podívám jeho směrem, sleduje mě zpoza postranní čáry v tom svém dresu pro podavače vody a poklepává propiskou na desky s papírama. Očividně se snaží působit co nejvíc roztomile a křehce, aby přesně zapadl do té své vizáže jemnýho klučiny, ze který holky úplně šílí.

„No, Camerone,“ pronesl zdvořile minulej tejden, když jsem ho ohledně toho hladovýho pohledu konfrontoval. Na rtech mu pohrával úsměv, ale v jeho očích jsem ho hledal marně. „Dívám se na tebe nejspíš proto, že jsi quarterback, takže obvykle držíš míč.“

Ta jeho očividná touha po mně už ho musí málem spalovat, takže zkrátím jeho trápení a dám mu šanci mě poznat. Jsem prostě dobrák od kosti.

„Odmítne tě,“ oznámí mi Darius – náš největší linebacker a kapitán týmu –, když si dáváme zahřívací kolečko po oválu kolem hřiště. Southfieldští Jestřábi ještě nedorazili, takže mám hromadu času na to, abych Masona ulovil, odvedl ho někam za tribunu a tam se s ním vášnivě líbal. Ostatně, je to většinou to první, co po mně moji partneři chtějí, takže jsem zcela připravený to mít co nejdřív z krku – už jen proto, abych na něj mohl nerušeně zírat, aniž by mě kdokoliv označoval za úchyla.

„A proč by mě jako měl odmítnout?“ zeptám se a drze se ušklíbnu. „Podle mě by to pro něj měla být čest. Je to po letech poprvý, co někoho zvu na rande já, a ne naopak.“

Darius si z hnědýho čela otře krůpěje potu – nebo si možná masíruje spánky, protože ho ze mě prej každé tejdě rozbolí hlava. „Promiň, ale můžeš mi říct, proč přesně musíš uhánět zrovna týpka, co má ve zvyku odpálkovat každýho, kdo s ním chce randit?“

„Kvůli tý jeho tváříčce.“

„Co je s ní?“

„Je to prostě kvalita,“ odfrknu si – nechápu totiž, že si toho nevšímám. „A navíc se zdá, že má hebkou pleť.“

A to je fakt. Na Masona se kouká líp než na kohokoliv jinýho, koho jsem kdy potkal. Jeho pleť je hladká a světlá jako slonovina, řasy má dlouhé a temně černý jako obsidián – přesně jako ty jeho neuvěřitelně jemný vlasy, který se mu na temeni věčně cuchaj. Má velký, kulatý a dokonale posazený oči medově hnědý barvy. Vzhledem k mojí živočišný potřebě na něj civět mi nezbyvá než si přiznat, že mě zkrátka přitahuje.

Což znamená, že ten obličej prostě bude patřit mně.

„Nedělej to, Came,“ poprosí mě Darius a plácne mě mohutnou dlaní po rameni. „Tvoje ego budeme potřebovat na zápas.“

Jako by snad mým neprůstřelným egem mohlo cokoliv otrást.

O pět minut pozděj už si to vykračuju k Masonovi. Něco si čmárá do těch svých desek a dělá, že moji urostlou figuru periferně nevnímá, přestože mu tváře – vzhledem k mé blízkosti – patřičně zrudly. „Hele, nosiči vody,“ prohodím.

Mason mi věnuje jedinej krátkej pohled. „Ano, quarterbacku?“

V očích se mu zračí chlad, kterej v kontrastu s hřejivým odstínem jeho duhovek působí přímo podivuhodně. „Ty a já,“ oznámím mu a sebevědomě si zapíchnu palec do hrudi. „Já budu sluncem pro tvůj měsíc, když ty budeš přílivem pro mou pláž.“

Sakra, tohle se mi povedlo.

Mason si mě měří zkoumavým pohledem. „Ty máš mrtvici, nebo co?“ zeptá se nakonec.

Eh... hm. Takhle na moji poezii ještě nikdo nezareagoval. „Zvu tě na rande,“ vysvětlím pro případ, že by se snad v romanticejch dialozích neorientoval tak dobře jako já.

„Proč jako?“ nechápe Mason.

Další odpověď, která mě totálně vyvede z míry. Začínám si připadat jako srnka, která se ocitla v záři reflektorů. Ale fajn, dobře, chce, abych se trochu snažil. Respektuju pravidla hry. „Protože jste mě očaroval, tělem i duší,“ pronesu a věnuju mu jeden ze svejch zářivejch úsměvů.

Mason zamyšleně přikývne. „Máš tu knížku rád?“

„Cože?“

„*Pýchu a předsudek* přece,“ upřesní a ani nemrkne.

Sakra. Samozřejmě že jsem si musel vybrat jedinýho člověka, co kdy četl tyhle romantický nesmysly. „To, že ta hláška nepochází z mé hlavy, ještě neznamená, že to nemyslím vážně,“ ohradím se.

„Dobře. Co konkrétně tě na mně tedy očarovalo, tělem i duší?“ zeptá se Mason, ve tváři tajemně příjemnej, nehybněj výraz.

Skoro mám pocit, že se začínám kroutit. Pár náhradníků, co se opodál chystaj do hry, nás poslouchá a pochechtává se. Zářivky, který osvětlujou stadion, se s bzukotem probouzej k životu, a přestože svítí na celej trávník i šedivý tribuny, mám pocit, že se rozsvítily jenom proto, aby upozornily na mě. „Tvůj obličej!“ vyhrknu.

Mason na mě zamrká.

„Prostě se mi hrozně líbí,“ vysvětlím. „Prosím, pojd' se mnou na rande.“

Nejsem zvyklej se o cokoliv prosit, ale budiž, rozhodnu se, že mu dopřeju to potěšení.

Mason Gray svěsí útlý ramena, jako by si právě zhluboka povzdechl, načež ten svůj trýznivě pronikavej pohled sklopí zpátky k deskám. Za celou dobu nehnul ani brvou, přestože v něm teď musej šlehat plameny spalující vášně. Otevře pusku a já si olíznu rty s příchutí vanilky a vyčkávám.

„To je příšerný nápad, ale díky.“

Klídek, to je v pohodě, prostě jenom dělá drahoty. Což znamená, že musím přepnout do režimu svádění na plný pecky. „Mohl bych nějak změnit tvůj názor?“ zeptám se, nakloním se nad něj, věnuju mu vědoucí úsměv a významně zamrkám. Má ideální výšku na to, abych si mohl opřít bradu o jeho temeno. „Co ode mě žádáš, nosiči vody?“

„Trochu prostoru,“ odsekne Mason suše. „Přestaň na mě funět a běž si dát další kolečko.“

Mám pocit, že se snad zadusím. Sílící smích, ozývající se z hloučku třetáků, mě pálí v uších jako kyselina. Trenér Barnett, kterej doteď opodál na někoho řval, ale přitom nás jedním uchem poslouchal, si začne mnout huňatý obočí. Nikdo z nich evidentně netuší, že jsme

právě uprostřed hry na kočku a myš – a Mason ji jen schválně natahuje, aby byl konečně výsledek o to sladší.

„Že by tohle prostředí nebylo dostatečně romantický?“ zeptám se a nechám zaznít svůj okouzlující smích. „Vím o jedné dokonalé restauraci kousek odsud. Tlumené světlo svíček, tichá hudba, číšníci se sexy přízvukem. Můžu tě tam po zápase hodit?“

Všimnu si, jak Mason zatne svaly kolem čelisti. Zavře oči a přitiskne si desky k hrudi. „Camerone Morelli,“ pronese hlasem tak jemným, jako je on sám, „to bych radši hrál hlavní roli jako jedinej twink v pornu s celým tímhle fotbalovým týmem, než abych s tebou šel na večeři. Vysvětlil jsem ti to dost jasně?“

Já... to... nechápu. „Ty se mnou vážně nechceš jít na rande?“ zeptám se, abych se ujistil definitivně.

„Nechci,“ potvrdí mi.

„Jsi si jako... fakt jistě?“

Ta slova znějí uboze – a bohužel vycházejí z mých úst. Mason Gray na ně odpoví zdvořilým úsměvem, takovým tím, při kterém nejsou vidět zuby ani se nedělají vrásky, a odpoví: „Ano. Ale díky za nabídku.“

Co... co mám jako dělat?

Nakonec se rozhodnu, že si dám další kolečko, abych to ze sebe vypotil. Můj mozek se zoufale snaží uhasit požár po zkratu, kterej mu právě spalil všechny závitky. Proč? Proč? Proč –

„Já ti to říkal,“ ozve se vedle mě Darius. Na spáncích se mu leskne pot. Drží se mnou tempo, přestože sprintuju po vnitřním okruhu dráhy ve snaze utéct vlastním démonům. „Stejně je mimo tvoji ligu.“

Zasípu na protest. Tuhle větu mi ještě nikdo neřekl – až doteď. Další slovní facka, tentokrát do druhý tváře. Kdo má oči, který lidi popisují jako „azurový“, „blankytný“ nebo „safirový“ podle toho, jak zrovna svítí slunce? Koho zdobí zlatohnědý vlasy protkaný přirozeným

melírem? Kdo má tak dokonale vyrýsovaný břicho, že připomíná kamenný koryto potoka?

Aha. Takže Mason si myslí, že je pro mě až moc dobrej?

„Ne,“ opáčí Darius. „To ti říkám já. Je to fakt.“

No dobře. Toho bude ještě litovat.

„Morelli, někdy mám pocit, že si vůbec neuvědomuješ, že přemějšlíš nahlas.“

Dokončím kolečko. Kůže se mi leskne potem. Zamířím rovnou k Masonovi, kterej právě strhává fólii z balíku lahví s vodou. „Hele, nosiči vody,“ křiknu.

Hrudník se mu zvedne unaveným nádechem a on zakloní hlavu. Černý vlasy má sčesaný přes čelo, jako by mu je vytvaroval nějaký jemnej, lichotivěj vánek. „Ano?“ zeptá se s tím svým nesnesitelným klidem, jako by mě před chvílí nenakopal do koulí.

„Ty...“ Slova se mi zadrhávají v krku.

„Já co?“

„Ty,“ podaří se mi nakonec vzpamatovat. „To nejsem dost sexy?“ vyštěknu.

Několikrát zamrká, ale jinak ani nehne brvou. „Hm.“

„Sexy,“ zopakuju netrpělivě.

„Jo, tohle jsem slyšel.“

„Proto jsi mě odmítl?“

„Ne,“ odpoví.

„Takže *jsem* sexy?“ dožaduju se odpovědi.

Než to Mason stihne potvrdit, vstoupí nám do rozhovoru Anup Kumar, náš wide receiver – hladce a bez varování. Jednou svalnatou paží obejmeme Masona kolem vyhublejších ramen a vřele ho stiskne. Rozcuchaný černý kudrny mu krotí šátek uvázaný kolem hlavy. „Ten kluk tě otravuje, brouku?“ zeptá se přísně.

„To teda, a pořádně!“ vyštěknu. „Zeptej se Masona, proč mě tak nenávidí!“

„To ses musel úplně pomást, jestli si myslíš, že jsem mluvil na tebe, Came.“

„Ty šikanuješ našeho milovanýho asistenta, Morelli?“ Jody Jackson, punter a nejbledší blondák na světě, se přitočí k Masonovi a láskyplně ho poplácá po čepici. „Nech Masona bejt. Nemůžeš mu mít za zlý, že nechce randit s tou tvou hnusnou držkou.“

„Hnusnou?!“ zaječím.

Mason vážně zavrtí hlavou, ale jeho dokonalá tvář neprozrazuje nic. „Cameron vypadá dobře, to jo, ale...“

„Takže chodíš s nějakou sexy vysokoškolačkou?“ vyzvídá Anup.

Masonovi zrudnou bělostný tváře a rozpačitě si zakryje pusou dlaní, jako by se snažil zamaskovat tichej smích. „Ne, nikoho nemám.“

Přímej zásah. Takže být sám je lepší než chodit se mnou. Jasně.

„Takhle to není,“ vyhrkne Mason podrážděně – a já si uvědomím, že Darius měl asi pravdu, když říkal, že přemejšlejším nahlas. „S tvým vzhledem to nemá nic společného.“

„Takže je to tou jeho totálně vypatlanou, kreténskou povahou,“ dovtípí se Anup.

„Jeho povaha tomu zrovna nepomáhá,“ připustí Mason a já mám pocit, jako by mě kopnul do ohryzku.

„Nebo jsi na holky,“ nadhodí Jody.

„Nejsem,“ odpoví Mason, a bodne mě tím přímo do hrudi.

„Takže za to fakt může ta jeho hrozná povaha.“ Anup vlepí Masonovi srdečného hubana na kulich a úplně ignoruje, co právě schytávám já. „To je v klidu, zlato. Stejně mu jde jenom o tvoje mozkový buňky.“

Mason bohužel nedostane šanci mou inteligenci bránit. Trenér Barnett si všimne našeho hloučku a pískne na píšťalku tak silně, až

to rve uši. „Morelli! Kumar! Jackson! Na hřiště!“ zařve, a tak vyrazíme sprintem na další cviky – vysoký kolena, boční výpady a další podobný lahůdky. A já celou dobu nedokážu myslet na nic jiného než na svoje místo ve vesmíru.

Proč mě Mason Gray odmítá?

V hrudi mě nepříjemně hlodá. Cam Morelli má být přece... no, dokonalejší. Všichni ho mají rádi, je to zářící hvězda na pozadí kalné temnoty. Strávil jsem roky tím, že jsem na tomhle obličej, tomhle těle i téhle povaze makal, abych si upevnil pozici jednoho z nejrespektovanějších třetáků na škole. Každý zná moje jméno i tvář, protože jsem si tu dobrou pověst vlastnoručně vybudoval.

Proč to na Masona nefunguje?

Kůže mě úplně pálí. Nepamatuju si, kdy naposledy jsem někoho někam zval já – obvykle lidi uháněj mě a já s nima pár tejdnu vydržím, dokud se nerozejdeme. Je mi jedno, co se o mně kvůli tomu říká. Pořád je lepší bejt považovanéj za přelétavýho než naopak – je lepší, když se negativní pozornost točí kolem počtu mejch partnerů než kolem toho, že jsem teplej. Loni jsem si otestoval půdu a „vyšel s pravdou ven“ tím, že jsem chodil s jedním klukem z lakrosového týmu. Lidi naštěstí víc řešili to, že je to už pátej člověk, se kterým během tří měsíců randím, než fakt, že je to kluk.

Každý, kdo je na škole trochu populární, má u svého jména aspoň jednu nálepku – ať už je pravdivá, nebo ne. Je lepší mít pod kontrolou, jaká nálepka to bude – v mém případě to je, že mě nejde zkrotit.

Na základce jsem byl totálně v prdeli. Takhle je to lepší.

Je to fakt jen mojí pověstí, že o mě Mason nemá zájem, nebo je za tím něco víc?

Tribuny se začínaj plnit – studenti v barvách Elwoodu, učitelé i rodiče. Ti moji ale nepřijdou. Poprvé vynechaj zápas, protože jsou

moc zaneprázdnění vyměňováním slin někde u večere. Slunce klesá k obzoru a barví oblohu do ostrýho říjnovýho oranžova, i když je teprve konec září. Pod ukazatelem skóre se objevuje druhý tým a začíná se rozcvičovat. Ve mně to pořád ještě vře.

To je přišerný nápad, ale díky.

Upravím si chrániče ramen, zacvaknu mřížku helmy, pevněji utáhnu kopačky a snažím se dát se dohromady. Nemůžu polevit jenom proto, že mám blbou náladu. Zvlášť když je trenér Barnett v kontaktu se skautem z Alpineský univerzity, kterej sleduje Dariuse už od prváku a o mně se dozvěděl teprve loni, když jsem ve třetáku nastoupil do týmu. Musím jet naplno, jestli chci mít aspoň nějakou šanci na plný stýpko – jinak byly ty poslední dva roky posedlýho tréninku a nabírání svalů úplně k ničemu.

Jak se přes hřiště valí řev nabuzenejch středoškoláků, začíná mi to lízt na nervy. Rozhodně nemůžu říct, že bych se do Masona zabouchnul. Na to já nejsem. Motýlci v břiše? Na to ho mám až moc vyrýsovaný. Jestli tady někdo po někom touží, tak spíš on po mně. Jsem jeden z nejvyšších a nejurostlejších třetáků na škole – za což vděčím tátovu jedinýmu povedenýmu genu a vlastní posedlosti při tréninku. Mám přirozeně zlatohnědou pleť, která mi dodává takovej ten lehce záhadnej, sexy nádech etnický ne úplně zařaditelnýho týpka.

„Seš prostě opálenej, bělochu,“ říká mi Anup pokaždý, když na to přijde řeč. Ale jinak – s těma svýma dlouhýma řasama a ostře řezanou čelistí jsem zkrátka neodolatelnej. Tak co se tady stalo?

Všechno se pokazí ve čtvrtý čtvrtině.

Zařadím se za Natea, našeho centra, a očima přejíždím moře perleťově bílejš helem, který se tříští o surovou červen soupeřova týmu. Všichni jsou napjatí a čekají na signál. Pohledem sklouznu

k postranní čáře, kde si trenér Barnett mne prošedivělou bradku. Vedle něj stojí Mason, výraz pořád stejně neutrální.

Nate rozehraje, já sevřu míč v rukavicích a tribuny vybuchnou nadšením. Anup se snaží setřást chlapa, co se ho drží na křídle – Ravi už je dál na hřišti a má navrch nad tím, kdo ho brání. Máme to skoro v kapse. Zbývá dvacet vteřin, srovnáme skóre a Jodymu pak stačí proměnit bod navíc a máme vyhráno...

Najednou do mě z boku vrazí obrovská váha a zatluče mě do země tak prudce, až mi z plic málem vyrazí všechn vzduch. Zamrkám a dívám se do vítězoslavných očí za křiklavě červenou helmou. „Zůstaň dole, ty děvko!“ zařve.

Dokázal to. Zlomil mě. Nevím, odkud se to bere, ale najednou už nejsem na hřišti. Trávník je drsněj koberec v ložnici. Lidi nade mnou nejsou fotbalisti – jsou to spolužáci. Osmáci. Smějou se, šeptají si, překrývají si pusy dlaněma a dívají se na mě s pobaveným odporem.

Myslíš, že je fakt...?

Jaká matka, takovej syn...

Už nejsem to děcko. Udělal jsem všechno pro to, abych se do týhle pozice už nikdy nedostal. Jenže vědět to teď nic neznamená. Čistá, nespoutaná zuřivost, která se ze mě vyvalí, by byla dost ošklivá – kdybych to nebyl... no, já.

Najednou jsem na nohou. Strhnu si helmu – on taky – a moje pěst dopadne na jeho obličej dřív, než stihne zvednout ruku. Pod tím úderem zavravorá a skácí se do trávy, z nosu mu vystříkne krev.

To, co následuje, je vlastně zvláštním způsobem lichotivý. Jeho tým se na mě vrhne s bojovým pokřikem a moji kluci okamžitě vyrazej, aby je ode mě odtrhli.

A takhle zápas končí.

2. CAM

„Já jsem tady oběť.“

Sedím na lavičce před prázdným hřištěm, ruce zkřížený na prsou. Večerní slunce mi hází na kůži zlatej lesk, kterej mi nejspíš docela sluší. Po pozápasový poradě už jsou tribuny prázdný, takže přede mnou zeje jen opuštěný hřiště zalitý ostrým světlem reflektorů. Zelenej trávník a bílý lajny pročešává teplej vánek a chladí mi pot na čele, z kopaček mi sálá takový vedro, že by klidně speklo gumovej ovál pod nohama.

Barnett si promne lesklou pleš a unaveně si povzdechne. „Morelli, praštil jsi dalšího hráče,“ zamumlá.

„Řekl mi, že jsem děvka,“ namítnu. To je asi jediný vysvětlení, jaký ze mě dostane. Nebudu mu přece vykládat, že jsem měl divnej PTSD flashback, jako nějakej válečnej vysloužilc. „Hele, trenére. Jsem velkej chlap, takže v sobě mám hodně testosteronu. Když mě někdo urazí, je přirozený, že mu jednu natáhnu. To jste nikdy nekoukal na hokej? Tam si dávaj do držky furt.“

„Je ti osmnáct, jsi středoškolák, ne profesionální hokejista, kterýho za to platí,“ odpoví Barnett zoufale. „A ještě jedna věc – a žádám tě o to opravdu slušně – přestaň přede mnou pořád mluvit o svém testosteronu.“

„Jenom se bráním.“ Opřu si lokty o helmu položenou na klíně. Když jsou tribuny prázdný, není tu nikdo, kdo by ocenil, jak naprosto oprávněně jsem zareagoval na urážku. „Zas tak moc jsem ho nepraštil. Skoro ani nekrvácel.“

„Na množství krve vůbec nezáleží, Morelli.“ Barnett se nade mnou tyčí se svýma sto sedmdesáti centimetrama a tváří se, že by mě nejradši sežral. „Tohle byla poslední kapka.“

Zamrkám na něj. „Poslední? Copak byly i nějaký předchozí?“

Za mejma žádama se ozve pobavený uchechtnutí. Otočím se. Na atletickém oválu stojí Mason Gray, svírá v náruči svůj blok a vítr mu cuchá dokonale upravený černý vlasy. Že on za poslední dvě hodiny zkrásněl?

„Je tady něco k smíchu, nosiči vody?“ houknu na něj.

Mason mi zase věnuje ten svůj nenápadnej úsměv, při kterém nejsou vidět zuby. „Ani v nejmenším, quarterbacku.“

Otočím se zpátky k trenérovi a ukážu palcem Masonovým směrem. „Neměl by náhodou zametat koncovou zónu nebo něco?“

Trenér Barnett zakloní hlavu, jako by potichu prosil nebesa o trpělivost. Pak dojde k lavičce a začne se přehrabovat ve velký sportovní tašce. Vytáhne z ní desky z hnědýho papíru a hodí mi je do klína. „Stejně jsem si tě chtěl po zápase vzít stranou,“ proneše ponuře. „Ještě než ses rozhodl praštit dalšího kluka do obličeje.“

Otevřu desky. Kouká na mě výpis mých známek.

Zdravověda – C
Angličtina – D
Matematika – F
Světové dějiny – C-
Samostatná četba – D
Tělocvik – A

„Co tam vidíš?“ zeptá se trenér Barnett.

„Že válím v tělocviku,“ zazubím se vítězoslavně. „To je teda fakt.“

Trenér si promne kořen nosu. „Morelli,“ pronese pomalu a důrazně, „už nesplňuješ minimální studijní průměr potřebný k tomu, abys mohl hrát za školní tým.“

Jako by mi právě plivnul přímo do pusy. „Cože, kurva?“ vyjedu a vyskočím na nohy. Helma mi přitom sjede z lavičky a odkutálí se na hřiště. „Vždyť školní rok teprve začal!“

„A ty už teď propadáš z několika předmětů. A navíc jsi zase někoho praštil.“

„Ještě jednou připomínám, že mi řekl, že jsem děvka,“ odfrknu si. „Musel jsem mu dokázat, že nejsem.“

Barnett znovu zhluboka vydechne, jako by ho moje samotná přítomnost dusila. „Tohle nemůžu přejít, Morelli. Školní pravidla platí pro všechny. I pro našeho nejlepšího quarterbacka. Něco se musí změnit. Jinak tohle byl tvůj poslední zápas.“

Váha jeho slov na mě dopadne tak tvrdě, až se mi podlomí kolena. Všechno se ve mně najednou zastaví. Srdce. Krev. Dech. „P-počkejte,“ vypravím ze sebe a zvednu ruce na svou obranu. „Já tomu nerozumím. Za pár tejdnu sem přijede ten skaut. Jestli nebudu hrát, moje šance, že si mě vybere...“

A že dostanu plný sportovní stipendium...

Najednou si všimnu, že se mi třesou prsty a láme se mi hlas. Sebevědoměj, nezlomnej Cam Morelli přece nesmí fňukat. A tak ruce zase pomalu spustím a nasadím kamennej výraz.

„Právě proto se musíš dát dohromady,“ řekne trenér Barnett a zamyšleně si pohladí prošedivělou kozí bradku. „Jsi pozdní talent, co se náboru na vysokou týče, takže teď je tvoje jediná šance upoutat jeho pozornost, když už konečně splňuješ požadavky na výšku

a váhu. Posledních pár let jsi na sobě tvrdě makal, Morelli. Opravdu tvrdě. Byla by škoda, kdybys nakonec žádnou nabídku nedostal jen kvůli svému vysvědčení.“

Jen taktak odolám nutkání fláknout sebou do trávy a začít se tam vzteky válet. Má pravdu. Posledních pár let jsem dřel jako blázen. Hlavně poslední rok. Nabíral jsem svaly, makal na kondici a piloval každý detail svojí hry. Kdybych se do fotbalu obul naplno už v prváku, možná bych teď měl od Alpineský univerzity ústní příslib stipendia. Nebo by si mě všimlo víc skautů a já bych si mohl vybírat.

Jenže nebul. Protože až do druháku to vůbec nebyl můj plán.

„Nařizuju ti sehnat si doučování,“ pokračuje trenér Barnett, úplně hluchej k tomu, jak se mi právě hroutí celej svět. „A taky terapeuta. Proboha, hlavně si, *prosím*, sežeň terapeuta.“

„Doučování?“ vypravím ze sebe a zbytek jeho řeči radši přejdu.

„Ano. Někoho, kdo ti pomůže se školou a...“

„Já vím, co je doučování.“

„U tebe člověk nikdy neví.“ Přísně svraští huňatý obočí. „Ideální nějakýho premianta se samými jedničkami, který bude ochotný snášet tvoje kecy.“

K mojí naprostý hrůze se podívá na Masona Graye. Otočím hlavu tak rychle, až mi křupne za krkem. Mason nesměle zamává. „Trenér Barnett se mě na to ptal ještě před rozcvíčkou,“ řekne. „Rád pomůžu.“

Takže on to věděl.

Ten slizkej hajzl to celou dobu věděl.

Celej můj svět právě pohlcujou plameny pekla, který rozfoukává samotnej ďábel. Odmítl mě snad jen proto, aby si ještě víc užil to ponížení, o kterým celou dobu věděl, že mě čeká? Fakt mě nenávidí až tak moc? „Ne,“ zavrtím hlavou. „Prosím. Vykašlete se na to. Přísahám, kdokoliv jinej. Jen ne on.“

Masonovi poklesnou koutky. „Proč?“

„Řekls, že by ses radši nechal stáhnout z kůže zaživa, než abys se mnou chodil!“

„To jsem neřekl.“

Zasténám a otočím se zpátky k trenérovi. Fotbal je jediná věc, kterou mám. Minulej rok jsem se zuby nehty probíjoval do školního týmu, přestože jsem předtím hrál jenom rekreačně. Celou dobu jsem věděl, že kdybych tomu sportu obětoval všechno, mohl bych v něm bejt fakt dobrej. Mám syrovej talent. A to mi nikdo v týmu nemůže upřít. To, kde jsem teď, je důkaz, že už nejsem ten rozmazlenej spratek, co jsem býval. Rodiče obětovali *všechno*, aby mě dostali až sem. Fakt, že hraju za školní tým, je důkaz, že to stálo za to. Důkaz, že jim konečně budu moct něco vrátit.

Dostanu zatracený plný stýpko na vysokou díky fotbalu. Kvůli mně jsme se museli přestěhovat sem, takže udělám všechno, abych rodiče nedostal do ještě větších dluhů. A je úplně jedno, jakěj v tom mám zmatek nebo co si o vysoký škole ve skutečnosti myslím.

Nemůžu jim říct, že jsem selhal. To prostě nedovolím.

Udělám cokoliv, co bude třeba, jen abych se dostal zpátky na hřiště.

Mason si stoupne mezi mě a trenéra Barnetta a na tváři má ten svůj mírnej úsměv. „Neboj se, Camerone,“ pronese a schválně použi je celý moje jméno, ten malej spratek. „Společně vytáhneme tvoje žalostné známky a dostaneme tě zpátky ze střídačky.“

Málem se zakuckám. „Žalostný...?“

„Doufám, že se těšíš, až začneme s doučováním,“ přeruší mě. Tmavý oči mu září směsicí nevinnosti a nenávisti. Ve zlatým světle podzimního večera, který se snáší na celý městečko, má jeho bleďá pleť skoro nadpozemskou záři, jako by sem sestoupil z nebes, aby ke mně promluvil. Jenže ten odtažitěj pohled a opatrněj postoj

tomu jeho údajně zdvořilému vystupování moc nepomáhaj. „Tímhle tempem letos sotva odmaturuješ, natož abys ještě někdy sáhnul na fotbalovej míč.“

Zděšeně se podívám na trenéra Barnetta a čekám, že tuhle absurdní poznámku nějak zarazí. Ale on jenom pokrčí ramenama.

„Ty se chceš vrátit na hřiště a já chci... pomoci týmu,“ pokračuje Mason tím svým tichým hlasem a poklepe mě deskama na rameno. Je to jasný vyhlášení války. Zamračím se a máchnu po nich, abych mu je vyrazil z ruky, ale minu o pár centimetrů. Přisahal bych, že se jeho lhostejnej úsměv ještě o kousek rozšíří. „Takže se k sobě zkusme chovat s respektem, ano? Existuje něco, čemu obyčejní smrtelníci říkají *tvrdá práce*. A s ní se dá dokázat skoro cokoli.“

Shrbím se. Jedna rána za druhou. Každý jeho slovo je horší než rána pěstí. A trenér Barnett jenom přihlíží, jak mě tady přímo před ním slovně napadá.

„Každopádně,“ Mason si přitiskne desky k hrudi, „i když mám svoje důvody, proč ti pomoci, pořád je to dost jednostranná nabídka. Takže bych ocenil, kdybys mě příštích pár týdnů vozil. Tvoje číslo jsem našel na soupisce. Pošlu ti adresu. Dobrou noc, Camerone.“

Pak se sehne pro batoh pod lavičkou, hodí si ho přes rameno a zamíří k šatnám za koncovou zónou. A mě tam nechá vykrvácet. S pusou dokořán a očima málem navrch hlavy.

Dnešek je nejhorší den mého života.

Teda skoro.

Vůbec nevím, jak to řeknu našim. Skoro jsem rád, že si dneska dali od rodičovství volno, protože by bylo ještě horší, kdyby museli koukat z tribuny, jak jsem zase někomu jednu fláknul do obličeje. Táta by nejspíš přeskočil zábradlí, vlítnul na hřiště a držel mě v kravatě tak dlouho, dokud bych ze sebe nevysoukal omluvu.

Hodím batoh na sedadlo spolujezdce a zapadnu za volant. Parkoviště už je prázdný. Stejně většinou odjíždím poslední. Jsem totiž skoro jedinej, kdo nejezdí s někým dalším. Kluci mě zvali už mockrát, ale... Nevím. Takhle je to lepší. Mám rád tu týmovou atmosféru. Mám rád ten pocit, že se na mě spoluhráči můžou spolehnout. Jenže představa, že bych s nima trávil spoustu času i mimo fotbal, mě znervózňuje. Čím dýl se schovávám za masku Cama Morelliho, tím těžší je ji udržet. Kdybych s nima kromě tréninků ještě chodil na všechny týmový večere, jezdil společně autem a navštívil každé večírek, co se co tejdén někde koná, ta zatracená maska by mi brzo spadla únavou.

Jestli si chci tu image udržet, nesmím si je pustit moc k tělu. Mohli by začít vidět všechny ty praskliny, který už čtyři roky pracně zalepuju.

Vyjedu z parkoviště do potemnělýhó časné podzimního večera. Už teď slyším v hlavě mámin ustaranej hlas.

Co se letos změnilo?

Škola ti nikdy moc nešla, ale nepropadal jsi. Tak proč teď?

Nebudu jí umět odpovědět. Protože to sám nevím. Moje výsledky nikdy nebyly nijak oslnivý – rozhodně ne tak dokonalý jako u zlatýhó chlapečka Masona Graye –, ale horší známky než céčka jsem míval jenom výjimečně. Asi jsem prostě polevil v soustředění. Vejška se přibližuje každéj den. A s ní další půjčky. Další dluhy. Přestože si jich rodiče nabrali už dost kvůli tomu, že jsme se odstěhovali z našeho starýhó města. Předě mnou to pečlivě tajili. Dokud jsem je dva roky po stěhování jednou o půlnoci nezaslechl, jak si o tom šeptají u kuchyňskýhó stolu.

A najednou mi všechno začalo docházet. Proč začali jezdit jen jedním autem, místo aby měl každéj svoje jako dřív. Proč se táta najednou pustil do všemožnejch domácích oprav, přestože je na to

úplně levej, místo aby zavolal řemeslníka. Proč jsme v zimě topili tak málo, že nám doma bylo chladno. Proč byli naši před Vánocema nebo narozeninama vždycky tak napjatý, když museli kupovat dárky.

Tehdy jsem se rozhod. Udělám všechno, co bude v mých silách, aby se naše situace ještě nezhoršila. Blbej nejsem. Jen můj mozek prostě není stavěnej na školu. Bylo mi jasný, že stýpko díky studijním výsledkům nikdy nezískám.

Ale fotbal?

Ten zvládnou.

Kéž bych se o těch problémech s penězma dozvěděl dřív. Zjistil jsem to až na konci druháku, takže jsem měl jenom jedno léto na to, abych potrénoval a nabral svaly před třetákem. Do školního týmu jsem se dostal bez problémů, ale místo quarterbacka obsadil maturant, takže jsem neměl moc příležitostí ukázat, co ve mně je. Ke konci sezóny si mě sice všiml skaut, kterej přijel sledovat Dariuse – udělalo na něj dojem, jak jsem zahrál, když si náš quarterback zvrtnul kotník a musel odstoupit –, ale Barnettovi nakonec řekl, že na to, aby o mně doopravdy uvažoval, ještě nejsem dost velkej. Slíbil, že se příští rok vrátí a podívá se na mě ještě jednou.

Dost velkej bych byl, kdybych bral fotbal vážně už jako mladší. Proč mi to tehdy bylo jedno? Obzvlášť když jsem věděl, jak dobrej v tom můžu bejt?

No nic. Nábor na vejšku stejně není jedinej problém, kterej mě v budoucnu čeká. I kdybych neřešil peníze, bude se *Camovi Morellimu* na vysoký dařit stejně jako na střední? Nebo se budu muset celej znovu vybudovat od nuly?

Hlasitě si povzdechnu v prázdným autě a sleduju ubíhající krajinu, abych se trochu uklidnil. Elwood je docela velký městečko obklopený lesy, který disponuje spoustou obchodů, restaurací a jedním menším

nákupním centrem. Silnice lemujou stromy, zatačky jsou ostrý, příkopy podél cest už pokrývá spadlý listí a větve a podzim je cítit na každém kroku. Mám to tu rád. Je to tu mnohem hezčí než to nudný, šedivý předměstí, odkud jsme se přistěhovali.

Byl tam veřejnej park. Po vyučování jsem se rád jenom tak toulal po stezkách za školou a hledal kameny, který bych si pak mohl pomalovat a přidat do sbírky. Les byl místo, kam jsem mohl utéct. Nemusel jsem se tam bát pěstí ani posměchu.

Dokud nepřišli na to, že tam chodím. A nezačali mě tam jenom tak pro zábavu nahánět.

Ted' už se toho bát nemusím. Jsem dost velkej na to, aby si na mě lidi netroufali jako dřív. Kdybych chtěl, nejspíš bych si i tady našel nějaký lesní stezky, kde bych mohl zase hledat různý poklady. Jenže...

Cam Morelli takovej člověk není.

Po několika ostrých zatačkách na nezpevněných cestách dorazím k našemu malému domu, kterej od sousedů odděluje pás borovic a javorů. Říjen se pomalu blíží a na listech začíná přibíjet červená a oranžová. Tenhle dům je mnohem menší než ten, co jsme měli na jihu, ale díky velkým proskleným oknům a tomu, že je to jen deset minut pěšky k jezeru Evergreen, působí mnohem svobodnějc a otevřenějc než to vězení, ze kterýho jsme přišli.

Trvá mi pěknou chvíli, než se odhodlám vejít dovnitř. Když konečně otevřu dveře, naskytne se mi děsivej pohled.

Máma se u kuchyňský linky chichotá jako pátačka, která má nějaký tajemství. Arašídově hnědý vlnitý vlasy má sepnutý dozadu a ve vzduchu voní čerstvě upečený brownies. Nejspíš omluva za to, že mě citově zanedbává. „Nico, prosím tě,“ směje se s rukama ponořenýma v dřezu plným pěny. „Jestli rozbiju ještě jeden talíř, budeme muset koupit novou sadu.“

Táta se k ní mezitím přihrádá zezadu a ignoruje její marný pokusy jeho obrovský medvědí tělo odstrčit. „Tak,“ pronese ten zločinec medovým hlasem, „si na ni prostě půjčíme v Camově malém trezoru.“

„Chudáček Cammy. Napsat si kód fixou na dno trezoru... Jak jen přežije v tomhle světě?“ zazubí se máma, otočí hlavu a nechá ho, aby ji políbil.

Znechuceně se dávím tak hlasitě, až se málem pozvracím opravdu. Po dnešku by to vlastně bylo docela příhodný.

Oba se po mně okamžitě otočí. „Cammy!“ vykřikne máma radostně, přiběhne ke mně a mlaskne mi pusou na čelo. Má na sobě svoje oblíbený růžový šaty, takže se na dnešní rande, kvůli kterému se vykašlala na mě, svoji nejdražší bytost, očividně fakt těšila. „Jak bylo na zápase, broučku?“

„No...“ Přešlápnu z nohy na nohu. Zklamat mámu je snad ta nejhorší věc na světě. Teda když nepočítám, že mě odmítl sladkej nosič vody. „Něco se stalo.“

Povytáhne tenký obočí. Radši bych se utopil v tý vodě na nádobí, než abych přiznal, co jsem provedl. „A co?“

Podívám se na tátu. Vypadá děsně frajersky, má ohrnutý rukávy a kravatu přehozenou přes rameno. „Já to nemůžu slyšet?“ zeptá se unaveně. Jen nakrčím nos.

„Jen proto, že jsem si dovolil ukrást ti mámu na jeden večer.“ Prohrábne si svalnatou rukou tmavý vlasy a povzdechne si. „No tak, Came. Zítra večer mám klienta, který jindy nemůže. Budu mu dokončovat tetování. A s mámou jsme nikde nebyli už měsíce. Tak se mnou měj slitování, ano?“

Dál na toho padoucha vražedně civím. Máma mě plácne do hlavy, jako bych za celej tenhle průšvih mohl já, a rázně poručí: „Vy dva. Do obýváku.“

Založím si ruce na prsou a zkoumám její obličej. Hlavně okolí očí, kde si korektorem zamaskovala kruhy, který má z dlouhých směn na chirurgii. Už několik let tam dělá zdravotní sestru a slouží vyčerpávající dvanáctky, aby měla pátky volný na moje zápasy. Další břemeno, který na sebe vzala kvůli mně.

Táta se k nám přišourá tím svým těžkopádným medvědíím krokem. Výšku jsem zdědil po něm, ale jeho mohutná postava, strniště a záplava tetování od krku dolů jen zdůrazňují, jak málo si jsme podobný. (Když mi bylo osmnáct, žádonil jsem, aby mi vytetoval pořádnou lvici. Tvrdil, že má v tetovacím studiu plno. Pak jsem se mu podíval do díáře. Od té doby mu nevěřím.)

No dobře. Jasně, na společnej večer nad medium rare steakem nebo čímkoliv, co spolu manželé dělaj, si vybrali snad nejhorší možnej den. Ale aspoň jsem je přistihnul šťastný. V našem starým domě bylo ovzduší pořád napjatý a to ticho skoro ohlušující. Táta se pohyboval potichu jako duch, zatímco máma každým svým krokem roztrásla celej dům.

Takže jo. To rande jim odpustím.

Máma nás odvede do obýváku, posadí mě na levou stranu dvojkřesla, sama si sedne napravo a táta zapadne do svýho polohovacího křesla. „Co se stalo?“ zeptá se opatrně.

„No...“ To slovo ze mě leze jenom ztěžka. Mám pocit, jako bych spolknul vlastní koule. Zamrám, protože mě pálí v očích, což se stává jen při té vzácný situaci, kdy mi do nich spadnou dvě řasy zároveň. „Vyhodili mě ze sestavy kvůli známám. A taky proto, že jsem praštil jednoho hráče. Takže mě teď bude doučovat kluk, kterej mě odmítl. Jinak je dost možný, že až se na mě přijede podívat skaut z Alpinu, už na hřišti vůbec nebudu.“

Tohle je asi to nejmíň, co jim můžu říct. Mlčky to vstřebávaj a já se připravuju na pořádněj slovní výprask, po kterým jim budu ležet

u nohou a prosit o odpuštění. Zjištění, že pro ně možná nezvládnou udělat ani to úplný minimum a nezískám sportovní stipendium... To se jim určitě neposlouchá dobře. Jak jsem čekal, máma na mě hledí s lehkým zděšením.

„Tebe? Mého zlatého chlapečka?“ zašeptá. „Že tě odmít!“

... Aha.

Táta, kterej už měl pootevřenou pusku a chystal se něco říct, ji zase zavře. Odkášle si. „Aubrey, nemyslím, že zrovna...”

„Jak to?“ skočí mu do řeči. „Vždyt jsi tak krásný! A máš skvělou povahu.“

Veškerý moje rozhořčení se okamžitě vrátí. „Však to taky říkám!“

Máma se zamyšleně dotkne brady. „Nemá třeba někoho?“ napadne ji.

„Je single, mami.“

Zakryje si pusku dlaní a v obličeji se jí zračí čirý zděšený. „Panebože.“

„Aubrey,“ zkusí to znovu táta a podrbe se v hustým plnovousu, „možná bychom se měli soustředit...”

„Ten kluk si tě očividně vůbec nezaslouží, když nevidí, jaký jsi úžasný.“ S úsměvem, kterej mě zahřeje až u srdce, mi projede rukou vlasy. Jsem si jistej, že myslí na toho skauta, ale nechce dát najevo, jakou má starost. „A tomu druhému jsi jednu vrazil, protože...?“

Jakmile připomene můj spor, s otráveným výrazem se svalím na opěradlo. Nevím, jak jí vysvětlit, co se doopravdy stalo, takže zůstanu zase jen u holech faktů. „Složil mě k zemi a nazval mě děvkou.“

Máma svraští obočí. Táta si masíruje obličej, jako by se z něj snažil celej ten rozhovor vydřít. „Tohle se ti přece nepodobá, Cammy,“ zamumlá máma. „Není v tom ještě něco dalšího?“

Samozřejmě že moji hranou lhostejnost prokoukla. Před očima mi znovu vyvstanou obrazy. Lidi namačkaný kolem mě na trávníku.

Vzpomínky přeskakují mezi hřištěm a večírkem v osmý třídě. Smích. Šeptání. Já sedím bez hnutí a třesu se.

„Propadám z několika předmětů,“ řeknu nakonec. „Ale z tělocviku mám za jedna!“

„To je snad jasné,“ mávne rukou máma. „Sportovní talent jsi zdědil po mně.“

Nemůžu si pomoci a usměju se. Máma totiž na střední získala sportovní stipendium na volejbal, takže taková pochvala něco znamená. Jenže pak otěhotněla a s tátou nechali školy, aby se mohli starat o mě.

„Ale ty ostatní předměty?“ zeptá se už vážněji. „Na maturitu potřebuješ dost kreditů.“

Odpověď ze mě vyletí dřív, než si ji stihnu rozmyslet. „Tak si prostě najdu práci tady v Elwoodu a na vysokou se vykašlu.“

To ticho mi řekne všechno, co už beztak o jejich názoru na věc vím. Táta si založí mohutný ruce na prsou. Máma si mne spánek kloubem ukazováku, až mě z toho píchá u srdce. Nesnáším, když vypadá tak unaveně. Obzvláště když za to můžu já. „Potřebuješ vysokoškolské vzdělání,“ proneše ostře. „O tomhle se už nebudeme bavit.“

Naštvaně zatnu zuby. Kdykoliv na tohle téma dojde řeč, připomene mi to, že v našem starém městě jsme se měli dobře. Než se všechno podělalo. Než jsem to podělal já. Tátu tehdy dělilo jen pár měsíců od otevření vlastního studia. Dneska je peníze stresují, i když mi to nikdy neřeknou do očí. Jenže když si myslí, že spím, šeptaj si o tom u kuchyňského stolu víc než dost. Proto jestli mám na vysokou jít, potřebuju, aby ve mně ten skaut viděl stejnej potenciál jako v Dariusovi. Jestli není jiná možnost, aspoň je ušetřím další finanční zátěže. Všechno stojí na tom, že se dostanu do NCAA. Že získám plný sportovní stýpko a smlouvy na využívání svého jména,

podoby a image. Že obětuju celý vysokoškolský roky americkému fotbalu, jen aby se kvůli mně naši nepropadli do ještě větších dluhů.

Po zádech mi přeběhne mrazivej třes.

No nic.

„Vrať se na hřiště,“ řekne máma a změří si mě přísným pohledem. „Nech se od toho kluka doučovat, i když měl tu drzost tě odmítnout. Vid', Nico?“ Střelí pohledem po tátovi.

„Ano, paní,“ přikývne.

Pořád ani slovo o tom skautovi. Asi na mě nechtěj nakládat ještě větší tlak.

Máma mě štípne do tváře a já vypísknu, cuknu sebou a uhnu. „Fajn,“ zamumlám otráveně. „Na to doučování přistoupím. Ale jen kvůli tobě.“ Stejně většina univerzit z první divize vyžaduje vysoký studijní průměr. Takže i kdybych zahrál nejlepší zápas svého života, bude mi to k ničemu, když nedokážu, že zvládám školu. A normálně ji zvládám. Jen...

Nevím. Nevím, proč se letos nedokážu soustředit.

Povzdechnu si, vstanu a šourám se chodbou k ložnicím – jedna vlevo, druhá vpravo a mezi nima koupelna, o kterou se všichni dělíme. Stěny jsou proti našemu starému domu nepříjemně holý. Kdysi jsme to doma měli zařízený všelijak – zarámované fotky, diplomy, certifikáty a všude duhový vlajky a další pride dekorace. Na všech stolech se válely pestrobarevně pomalovaný kameny a celá chodba byla nasáklá výraznou květinovou vůní. Cestou ze školy jsem se dřív každej tejden stavoval v květinářství a nosil mámě puget.

Jenže i tohle mi nakonec vzali. Když zjistili, že to dělám, utrhali kytkám hlavičky a donutili mě jít domů jen se stonkami v ruce.

Možná bych se měl v květinářství zase zastavit. Teď už přece můžu. Ale udělal by to Cam Morelli? Kupoval by svojí mamce kytky

jak nějaký prvňák? Hraje taky deskovky s rodičema, maluje kamínky a chodí na roztomilý procházky po lese?

Asi bude lepší nedělat nic, co se k mojí nový image nehodí.

Vejdou do pokoje a minu skoro dvoumetrový plakát Beaua Raineyho, nedávný univerzitní hvězdy amerického fotbalu a jednoho z prvních otevřeně bisexuálních sportovců první divize v mužském univerzitním sportu. Visí mi na zdi už tak dlouho, že se mu rohy stáčeji dovnitř a izolepa začíná strhávat barvu. Rozhodl se nepokračovat do NFL. To mi ale nikdy nebránilo ho obdivovat – od chvíle, kdy jsem zjistil, že existuje.

Teď se mu ovšem do těch jeho hlubokejších černejch očí podívat nedokážu. Svalím se na postel a vytáhnu z kapsy mobil. Mám zprávu z neznámého čísla.

Ahoj! Tady Mason. Zítra se sejdem
u mě. Je tu jedna moc hezká kavárna,
kde se můžeme učit. Co třeba v deset?
Tady je moje adresa.

Fakt nechutný. Zavřu zprávu a zavrčím. Z chodby se ozve mámin smích. Nejspíš zase kvůli nějakému vtípku toho jejího klauna. A vlastně... Je to hezký. I když je to zrádce. Poslední dobou jsou oba pořád v jednom kole a mám pocit, že takových chvil, kdy se upřímně smejou, je čím dál méně.

No nic. Když už jsme téma vysoký uzavřeli, budu muset tuhle podělanou situaci nějak překousnout a soustředit se. Fajn, odepíšu.

Než stihnu mobil zastrčit zpátky do kapsy, znova zavibruje. Budu se těšit! :)

Zasténám, sprostě zakleju a zabořím obličej do polštáře.

3.

MASON

„Fakt si vážím toho, co tady děláš, Grayi.“

Vytrhne mě to z myšlenek. Zvednu hlavu od ramenních chráničů, které zrovna dezinfikuju. Mokrý hadr mi už úplně zkrabatil dlaň. „Co?“

Pan Barnett, který kousek dál u stojanu počítá helmy, se ke mně otočí s tabletem zastrčeným pod paží. Teď, když už jsou ostatní hráči – včetně Camerona Morelliho – pryč, ze sebe shodil ten přísný trenérský výraz a vypadá spíš jako utahaný táta po dlouhém dni. „Hodně nám pomáháš,“ řekne a zatočí si klíčky kolem prstu – jeho nenápadný způsob, jak dát najevo, že pro dnešek padla. „A hlavně ty chuligány držíš trochu v lati.“

Pobaveně se uchechtnu. „Ty jo, myslím, že jsem tohle slovo ještě nikoho neslyšel použít.“

„Na tenhle tým sedí perfektně.“

Hodím si batoh na rameno a vyjdu za ním ze šatny. Venku nás přivítá typické počasí pozdního září – chladný vzduch, který je po těch nedávných dusných vedrech úplná spása. Už se nemůžu dočkat, až přijde říjen a já si konečně budu moci užívat měkké svetry, pumpkin spice latte, horory a večery u ohně.

„A co ten Morelli?“ nadhodí, když nastupuju do jeho vínového minivanu na místo spolujezdce. „Dáš to?“

Pokrčím rameny, což je asi nejupřímnější odpověď, jaké jsem teď schopný. „Asi jo.“

I když vlastně nevím. Ale aspoň mám důvod, proč nebýt doma. A taky něco, co mi zaměstná hlavu natolik, abych nemusel řešit vlastní myšlenky. Takže momentálně беру cokoli – i kdyby to znamenalo trávit čas s otravně sebejistým fotbalistou, který svoje problémy očividně řeší hlavně přestmi.

Pan Barnett po mně střílí pochybovačným pohledem.

„Ne že bych z toho byl kdovíjak nadšený,“ přiznám, když vyjíždí z parkoviště. „Ale tým Camerona potřebuje, i když je... no, prostě takový.“

Pan Barnett vážně přikývne, jako by si sám přál, aby to nebyla pravda.

„Vím, že občas umí být nesnesitelný, ale myslím, že když ho člověk pozná líp, najde pod tím vším něco... složitějšího.“

Složitějšího? U Camerona Morelliho? U organismu, který podle všeho funguje na jednu mozkovou buňku? Zajímavá představa, ale raději si od toho nebudu moc slibovat. „Hm,“ zamumlám jen a opřu si hlavu o okýnko. Elwood pomalu začíná halit soumrak a na protijedoucích autech se postupně rozsvěcují světla.

Pan Barnett se nad mým skepticismem pobaveně uchechtne. „Je trochu mimo a dost namyšlený, ale zkus se k němu chovat slušně.“

„No jasně,“ zabrbám.

Být slušný, nevýrazný a tak trochu nudný je v podstatě celá moje osobnost. Proto mi taky bylo jasné, že se mnou Cameron chtěl chodit jen kvůli tomu, jak vypadám. Nikdo kromě jednoho člověka se o mě nikdy nezajímal víc než jen povrchně. Nikdo se mě nesnažil doopravdy poznat dřív, než mě pozval ven po pár minutách small talku.